

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 532/2019-4

REPUBLIKA HRVATSKA
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ane Garačić kao predsjednice vijeća te dr. sc. Zdenka Konjića i Damira Kosa kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Martine Setnik kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv zatvorenika D. V., zbog kaznenog djela iz čl. 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 53/91., 39/92., 91/92., 31/93. - pročišćeni tekst, 35/93.-ispravak, 108/95., 16/96. - pročišćeni tekst i 28/96. - dalje u tekstu: OKZRH) i dr., povodom žalbe zatvorenika D. V. izjavljene protiv rješenja Županijskog suda u Varaždinu od 26. rujna 2019. broj Ik I-642/2019-11, u sjednici održanoj 22. listopada 2019.,

r i j e š i o j e:

Žalba zatvorenika D. V. odbija se kao neosnovana.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem Županijski sud u Varaždinu je, na temelju čl. 159. toč. 3. Zakona o izvršavanju kazne zatvora („Narodne novine“, broj 128/99., 55/00., 59/00., 129/00., 59/01., 67/01., 11/02., 190/03. - pročišćeni tekst, 76/07., 27/08., 83/09., 18/11., 48/11. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 125/11. - Kazneni zakon, 56/13. i 150/13. - dalje: ZIKZ) u vezi sa čl. 59. Kaznenog zakona („Narodne novine“, broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. - ispravak, 101/17. i 118/18. - dalje: KZ/11.), odbio osobni prijedlog zatvorenika D. V. za uvjetni otpust. Zatvorenik se nalazi na izdržavanju kazne zatvora u trajanju od 13 godina i šest mjeseci na koju je osuđen pravomoćnom presudom Županijskog suda u Splitu od 26. rujna 2017. broj K-Rz-3/16, preinačenom u pravnoj oznaci djela i odluci o kazni presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 12. lipnja 2018. broj Kž-rz 4/2018-10, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH i kaznenog djela ratnog zločina iz čl. 91. st. 2. toč. 1., 2. i 9. u vezi sa st. 4. KZ/11. Kazna zatvora mu ističe 28. ožujka 2020. Zatvorenik kaznu zatvora izdržava u Kaznionici L.

Protiv tog rješenja žalbu je podnio zatvorenik po opunomoćnici odvjetnici S. Č., iz svih žalbenih osnova, s prijedlogom da se pobijano rješenje ukine te „vрати na nadležno rješavanje“.

Spis je sukladno čl. 495. u vezi sa čl. 474. st. 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. - dalje: ZKP/08.), dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu zatvorenik kada u žalbi tvrdi da je pobijano rješenje nerazumljivo i nejasno te da nema razloga o odlučnim činjenicama zbog čega se isto ne može ispitati. Pri tome ističe kako prvostupanjski sud u pobijanom rješenju, osim na samom njegovom kraju i to manjkavo, nije naznačio na temelju kojeg zakonskog propisa je nadležan za odlučivanje niti temeljem čega je prijedlog za uvjetni otpust zatvorenika odbio.

Iako stoje navodi žalitelja da u izreci pobijanog rješenja nije naznačen zakonski propis na temelju kojeg je donesena pobijana odluka, ne radi se o takvom propustu prvostupanjskog suda radi kojeg bi citirano rješenje bilo nerazumljivo ili se ne može ispitati, tim više što je prvostupanjski sud na kraju pobijanog rješenja naveo da je zatvorenikov prijedlog za uvjetni otpust odbio na temelju čl. 159. st. 3. ZIKZ-a odnosno Zakona o izvršavanju kazne zatvora. U pogledu nadležnosti za odlučivanje, iz čl. 157. st. 1. ZIKZ-a, na koji se zatvorenik i pozvao u svome prijedlogu za uvjetni otpust, jasno proizlazi da je za odlučivanje o uvjetnom otpustu nadležan županijski sud na čijem području se nalazi zatvor ili kaznionica, što je u konkretnom slučaju Županijski sud u Varaždinu na čijem se području nalazi Kaznionica u L. Pobijano rješenje je zakonito donijelo vijeće sastavljeno od tri suca, pri čemu je predsjednik vijeća sudac izvršenja tog suda.

Stoga bitne povrede odredaba kaznenog postupka na koje žalitelj ukazuje nisu ostvarene, pa je njegova žalbu zbog tih razloga neosnovana.

Nadalje, suprotno tvrdnji žalbe, i prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda, pravilno je prvostupanjski sud odbio prijedlog za uvjetni otpust prihvaćajući činjenice iznesene u mišljenju Kaznionice u L., gdje zatvorenik izdržava kaznu zatvora, ali i druge utvrđene okolnosti o kojima ovisi odluka o uvjetnom otpustu.

Naime, ispravno je prvostupanjski sud utvrdio kako nisu ispunjene pretpostavke za uvjetni otpust zatvorenika D. V. s izdržavanja kazne zatvora, zbog čega je, a radi postizanja svrhe kažnjavanja nužno da zatvorenik nastavi s izdržavanjem kazne zatvora. U konkretnom slučaju zatvorenik je nekritičan prema počinjenim kaznenim djelima, koje negira te kaznu smatra nezasluženom. Neprilagođenog je tijekom izdržavanja kazne zatvora, što proizlazi iz činjenice da je aktualno u provođenju Programa izvršavanja kazne zatvora ocijenjen razinom „zadovoljava“, smješten je na Odjelu pojačanog nadzora te je jednom stegovno kažnjavao. Iz navoda Kaznionice u L. proizlazi kako se zatvorenik javno očituje da Kaznionicu uspoređuje s nacističkim logorom, a u javnosti stvara lažni dojam žrtve hrvatskog pravosuđa i diskriminacije na nacionalnoj osnovi. Iznošenje ovakvih stavova, žalitelj niti svojom žalbom ne negira.

Iz svega navedenog proizlazi da zatvorenik nije promijenio svoje ponašanje i svoje stavove nakon počinjenih kaznenih djela, pa niti nakon devet desetina izdržane kazne zatvora što ukazuje da je i dalje nekritičan spram svog ponašanja te da svrha kažnjavanja još nije ostvarena.

Pri tome, niti okolnosti postojanja zdravstvenih poteškoća zatvorenika, u vezi kojih mu je u zatvorskim uvjetima osigurana liječnička skrb, a niti njegov stav kako je drugim zatvorenicima, osuđenima zbog istovrsnih kaznenih djela, odobran uvjetni otpust, nije od utjecaja na zakonitost i ispravnost pobijanog rješenja. Naime, kako je naveo prvostupanjski sud u pobijanom rješenju, okolnosti koje su od značaja za odluku o uvjetnom otpustu svakog pojedinog zatvorenika utvrđuju se zasebno, ponaosob, na način da se cijeni ličnost osuđenika, njegov prijašnji život i osuđivanost, činjenicu da li je protiv njega u tijeku drugi kazneni postupak, odnos prema počinjenom kaznenom djelu i žrtvi, ponašanje tijekom izdržavanja kazne zatvora, uspješnost primjene programa izvršavanja kazne zatvora, činjenicu da li je došlo do promjene njegovog ponašanja nakon počinjenog kaznenog djela ili se očekuje da će do tih promjena doći primjenom mjera nadzora za vrijeme uvjetnog otpusta te životne okolnosti i njegovu spremnost za uključivanje na život na slobodi (čl. 59. st. 2. KZ/11.).

Obzirom na sve iznesene okolnosti i Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, ocjenjuje da na strani zatvorenika nisu utvrđeni pokazatelji pozitivnih učinaka izvršavanja kazne zatvora, te je ispravno prvostupanjski sud zaključio da nisu ispunjene zakonske pretpostavke iz čl. 59. st. 2. KZ/11., pa je radi ostvarivanja svrhe kažnjavanja nužno da zatvorenik nastavi s izdržavanjem kazne zatvora.

Kako žalbom zatvorenika nije dovedeno u pitanje pobijano rješenje, niti su pobijanim rješenjem ostvarene povrede zakona na koje ovaj žalbeni sud, sukladno čl. 494. st. 4. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti, trebalo je, odlučiti kao u izreci ovog rješenja, sukladno čl. 494. st. 3. toč. 2. ZKP/08.

Zagreb, 22. listopada 2019.

Zapisničarka:
Martina Setnik, v.r.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v.r.